

การเข้าเฝ้าทั่วไปกับพระสันตะปาปาฟรานซิส
วันพุธ ที่ 21 สิงหาคม ค.ศ. 2019
คำสอนจากบทอ่าน กิจการอัครสาวก (4: 32-35)

“นักท่องเที่ยวนั้นมากมายในพระศาสนจักรที่ผ่านมาเสมอ แต่ไม่เคยเข้าวัดภาวนา ... พวกเขาเป็นแค่นักท่องเที่ยว มาเพื่อชมที่ฝั่งศพใต้ดิน”

การเข้าเฝ้าแบบทั่วไปเมื่อวันพุธ ที่ 21 สิงหาคม ที่ผ่านมา ณ ห้องประชุมใหญ่ เปาโลที่ 6 ซึ่งสมเด็จพระสันตะปาปาฟรานซิสเสด็จไปสอนคำสอนแก่ผู้แสวงบุญและสัตบุรุษจากประเทศอิตาลีและที่มาจากทั่วโลก

พระองค์ทรงสอนคำสอนต่อไปเกี่ยวกับกิจการของอัครสาวก ทรงปราศรัยเป็นภาษาอิตาเลียนโดยตั้งหัวข้อรำพึงว่า “ทุกสิ่งเป็นของส่วนรวม” ชีวิตในชุมชนคริสตชน (กจ. 4: 32-35)

หลังจากที่สรุปคำสอนเป็นภาษาต่างๆแล้ว พระสันตะปาปาเสด็จไปทักทายกลุ่มคริสตชนต่างๆที่มาเข้าเฝ้า

การเข้าเฝ้าจบลงด้วยการขับร้องบทเพลงข้าแต่พระบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลาย ตามด้วยการอวยพรของสมเด็จพระสันตะปาปา

* * *

อรุณสวัสดิ์พี่น้องชายหญิงที่รักทั้งหลาย

ชุมชนคริสตชนเกิดจากพระพรยิ่งใหญ่มากมายของพระจิตและเจริญเติบโตซึ่งต้องขอบใจต่อ “เชื้อแป้ง” แห่งการแบ่งปันกันระหว่างบรรดาพี่น้องชายหญิงในพระคริสตเจ้า พลังแห่งความเอื้ออาทรที่สร้างพระศาสนจักรให้เป็นครอบครัวของพระเจ้า ซึ่งมีประสบการณ์แห่ง “*Koinonia*” เป็นศูนย์กลาง นี่หมายความว่าอะไร คำที่แปลกหูนี้? นี่เป็นศัพท์ภาษากรีกที่หมายความถึง “การนำสิ่งต่างๆมารวมกัน” “การทำให้เป็นส่วนรวม” เพื่อที่จะเป็นชุมชน ไม่ใช่ต่างคนต่างอยู่นี้เป็นประสบการณ์ของชุมชนแรกของพระศาสนจักร กล่าวคือ “แบ่งปันกัน” “สื่อสารระหว่างกัน” “มีส่วนร่วมกัน” ไม่ใช่อยู่แบบโดดเดี่ยว ในพระศาสนจักรเมื่อแรกเริ่มคือแบบ “*koinonia*” หรือชุมชนนี้หมายถึงการมีส่วนร่วมในพระกายและพระโลหิตของพระคริสตเจ้า เราเข้าไปอยู่ในความเป็นหนึ่งเดียวกันพร้อมกับพระเยซูคริสต์ และจากการรับศีลมหาสนิทเราเป็นหนึ่งเดียวกันกับพระองค์ แล้วเราก็เป็นหนึ่งเดียวกันกับบรรดาพี่น้องชายหญิงของเรา การเป็นหนึ่งเดียวกับพระกายและพระโลหิตของพระคริสตเจ้าในบูชามิสซาขอบพระคุณ จะเปลี่ยนให้เราเป็นหนึ่งเดียวกันพี่น้องกันและก็เปลี่ยนสิ่งที่ยากลำบากสำหรับเรา กล่าวคือ การนำสิ่งต่างๆมาเป็นของกลาง พร้อมกับรวบรวมเงินทำบุญเพื่อสนับสนุนพระศาสนจักรผู้เป็นมารดาแห่งนครเยรูซาเล็ม (รม. 12:13; 2 คร. 8-9) และสำหรับพระศาสนจักรในที่ต่างๆ หากท่านอยากทราบว่าท่านเป็นคริสตชนที่ดีหรือไม่ ท่านต้องสวดภาวนาพยายามที่จะไปรับศีลมหาสนิทและไปแก้บาป แต่เครื่องหมายที่ชัดเจน คือ หัวใจของท่านที่กลับใจ ซึ่งเป็นจุดที่เราเห็นได้ภายนอกหากเรามีใจกว้างต่อผู้อื่น หากเราช่วยเหลือคนที่อ่อนแอ คนยากจน เมื่อการกลับใจมาถึงจุดนั้น ท่านก็มั่นใจได้ว่า นี่แหละเป็นการกลับใจที่แท้จริง หากเรามัวแต่อยู่ในคำพูด นั้นไม่ใช่การกลับใจที่ดี

ชีวิตในศีลมหาสนิท การสวดภาวนา คำเทศน์ของอัครสาวก และประสบการณ์ของความเป็นหนึ่งเดียวกัน (กจ. 2: 42) ทำให้ผู้มีความเชื่อเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมากซึ่งหนังสือกิจการของอัครสาวกบอกว่าเป็น “จิตใจเดียวกัน” และ “พวกเขาไม่ถือว่าตนมีสมบัติอะไร แต่ทำให้ทุกสิ่งเป็นของกลาง” (กจ. 4:32) นี่ช่างเป็นแบบฉบับที่ดีของชีวิตเพียงใดที่ช่วยให้เราเป็นคนที่ใจกว้างและไม่เบื่อหน่าย ด้วยเหตุนี้ “ในกลุ่มของเขาไม่มีใครขัดสน ผู้ใดมีที่ดินหรือบ้านก็ขายและมอบเงินที่ได้ให้บรรดาอัครสาวกเพื่อแจกจ่ายให้ผู้มีความเชื่อแต่ละคนตามความต้องการ” (กจ. 4: 34-35) พระศาสนจักรเห็นการ

กระทำเช่นนี้เสมอของคริสตชนที่สละตนเองจากสิ่งที่ดีงาม โดยเฉพาะสิ่งที่ไม่จำเป็นเพื่อมอบให้กับคนที่ต้องการ ไม่ใช่เพียงแต่เงินเท่านั้น แต่เวลาด้วย

พลถ่ออยากถามว่ามีคริสตชนกี่คนน้อย อย่างเช่นพวกท่านในประเทศอิตาลี มีอาสาสมัครกี่คน! นี่คือนี่ที่สวยงาม! นี่เป็นความเป็นหนึ่งเดียวกัน มีการแบ่งปันเวลาของเราให้กับผู้อื่น ช่วยเหลือผู้ที่เดือดร้อน การรับใช้ผู้อื่นโดยเป็นอาสาสมัคร งานเมตตาธรรม การเยี่ยมเยียนคนป่วย เราต้องแบ่งปันกับผู้อื่นเสมอ ไม่ใช่สนใจแต่เรื่องที่เป็นผลประโยชน์ของตนเองเท่านั้น

ชุมชนความเชื่อ หรือ “*Koinonia*” จึงกลายเป็น *ความสัมพันธ์ใหม่ระหว่างศิษย์ของพระคริสตเจ้า* คริสตชนมีประสบการณ์ใหม่ของการดำเนินชีวิตระหว่างพวกเขาว่าควรที่จะต้องปฏิบัติตนอย่างไร นี่เป็นวิถีแห่งคริสตชนจนถึงจุดที่ว่าเมื่อบรรดาคนต่างศาสนาเขามองมายังคริสตชนต่างกล่าวกันว่า “ดูสิ พวกเขาช่างรักกันเหลือเกิน!” ความรักคือหนทาง แต่ไม่ใช่รักด้วยวาจา รักด้วยปาก ไม่ใช่ความรักเทียม รักที่ทำงาน เพื่อช่วยเหลือกันและกัน แต่ต้องเป็นความรักที่เป็นรูปธรรม เป็นรูปธรรมแห่งความรัก ความผูกพันกับพระคริสตเจ้าสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบรรดาพี่น้องที่พามารวมกัน และแสดงตนเพื่อรวบรวมสิ่งของที่เป็นวัตถุด้วย ใช่ว่าแล้วนี่คือวิธีที่จะร่วมมือกัน ความรักแบบนี้เข้าถึง “กระเป๋าส่วนตัว” จะไม่มีการการถูกห้ามอีกต่อไปในการบริจาคเงินให้ผู้อื่นโดยมองข้ามผลประโยชน์ของตนเอง การเป็นสมาชิกแห่งพระกายของพระคริสตเจ้าทำให้ผู้มีความเชื่อร่วมรับผิดชอบต่อกันและกัน การมีความเชื่อในพระคริสตเจ้าทำให้เราทุกคนรับผิดชอบร่วมกันและสำหรับกันและกัน “ดูคนนั้นสิ เขามีปัญหา: แต่ฉันไม่สนใจ...” ทำเช่นนี้ไม่ได้ สำหรับเราที่เป็นคริสตชนเราจะพูดเช่นนั้นไม่ได้ เราไม่สามารถเพียงพูดว่า “น่าสงสารจริง.. เขามีปัญหาที่บ้าน เขากำลังมีความยุ่งยากทางครอบครัว” ฉันต้องสวด ฉันต้องถือว่เป็นเรื่องของฉัน และฉันจะอยู่นิ่งเฉยไม่ได้” นี่คือการเป็นคริสตชน

นี่คือเหตุผลที่ทำไมคนแข็งแรงต้องช่วยคนที่อ่อนแอ (รม. 15: 1) และไม่ต้องไม่มีผู้ใดเพิกเฉยที่ที่ทำให้คุณค่าลดลงหรือไปทำลายศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ เพราะว่าพวกเขาดำเนินชีวิตตามความหมายแห่งชุมชนที่มีความเป็นหนึ่งเดียวกัน คือมีจิตใจเป็นหนึ่งเดียวร่วมกัน มีความรักต่อกันและกัน นี่คือการหมายของความรักที่

เป็นรูปธรรม ยาก็อบ (เจมส์) เปโตร ยอห์น คืออัครสาวกสามคนที่เป็น “เสาหลัก” แห่งพระศาสนจักรในกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาสถาปนาชุมชนความเชื่อ ขณะที่เปาโลและบาร์นาบัสเดินทางไปประกาศพระวรสารให้กับชนต่างศาสนา ส่วนพวกเขาประกาศพระวรสารกับชาวยิว แล้วขอร้องเปาโลและบาร์นาบัสว่าอย่าลืมนคนยากจน จงนึกถึงคนจนเสมอ (กท. 2: 9-10) ไม่ใช่คนที่จนด้านวัตถุเท่านั้น แต่ด้านชีวิตจิตใจด้วย ประชาชนที่มีปัญหาและต้องการความใกล้ชิดของเรา คริสตชนต้องเริ่มต้นที่ตนเองก่อนเสมอ จากใจของตน แล้วจึงค่อย ๆ ไปหาผู้อื่นจนกระทั่งพระเยซูคริสต์ทรงเข้ามาหาเรา นี่เป็นคริสตชนกลุ่มแรก เป็นแบบอย่างที่เป็นรูปธรรมของการแบ่งปันและข่าวของส่วนรวมมาจากเรา ด้วยการเป็นประจักษ์พยานของบาร์นาบัส เขามีผืนที่นาแล้วขายไป เพื่อเอาเงินมามอบให้กับอัครสาวก (กจ. 4: 36-37) แต่ว่า ถัดจากตัวอย่างที่ดีของเขา ก็มีตัวอย่างเชิงลบ นำเศร้าผุดขึ้นมา อานานีอัสและซัปปีราผู้ภรรยาหลังจากที่ขายที่ดินไปแปลงหนึ่งแล้ว ตัดสินใจที่จะมอบเพียงส่วนนิดเดียวให้กับอัครสาวกและเก็บที่เหลือไว้สำหรับตนเอง (กจ. 5: 1-2) การไม่ซื่อตรงนี้ทำลายสายโซ่แห่งการแบ่งปันกันอย่างเสรีหรือการแบ่งปันกันอย่างสงบเรียบร้อยตามปกติ แล้วผลที่ตามมาเป็นสิ่งที่เลวร้ายสาหัส (กจ. 5:5,10) อัครสาวกเปโตรเผยการกระทำที่ไม่เหมาะสมของอานานีอัสและภรรยาของเขาพร้อมกับพูดกับเขาว่า “ทำไมชาตนาเข้าสิงในใจของท่านให้กล่าวมุสาต่อพระจิตเจ้าและยกยอกเงินจากราคาที่ดินไว้ส่วนหนึ่งเล่า [...] ท่านมิได้กล่าวมุสาต่อมนุษย์ แต่กล่าวมุสาต่อพระเจ้า” (กจ. 5: 3-4) เราอาจกล่าวได้ว่าอานานีอัสกล่าวมุสาต่อพระเจ้าเพราะมโนธรรมโดดเดี่ยวของเขา มโนธรรมที่ไม่ซื่อตรง นั้นเป็นเพราะชอบเป็น “นักต่อรอง” และนักฉกฉวยโอกาสเอารัดเอาเปรียบสมบัติของพระศาสนจักร การไม่ซื่อตรงเป็นคนสองหน้าคือศัตรูตัวใหญ่ของชุมชนคริสตชนและของความรักแบบคริสตชน เสแสร้งว่ารักกันและกัน แต่ใจนั้นมุ่งแต่มองหาผลประโยชน์ของตนเอง การมีความจริงใจในการแบ่งปันหรือความล้มเหลวในความจริงใจแห่งความรักหมายถึงการเป็นคนแบบหน้าไหว้หลังหลอก นำตนเองออกห่างจากความจริง เป็นคนเห็นแก่ตัว เป็นการดับไฟแห่งความเป็นหนึ่งเดียวกัน และหันกลับไปหาความเย็นชาแห่งห้วงลึกของความตาย

ผู้ที่มีพฤติกรรมเช่นนี้ เปรียบเหมือนการเดินทางผ่านวัดวาอารามดูนักท่องเที๋ยวม มีนักท่องเที๋ยวมเป็นอันมากในพระศาสนจักรที่มักจะเดินผ่านเสมอ แต่ไม่เคยเข้าไปในวัด อันเป็นการท่องเที๋ยวมฝ่ายจิตที่ใจทำให้เขาเชื่อว่าเขาเป็นคาทอลิก ในขณะที่เขาเป็นเพียง

นักท่องเที่ยวยที่เดินมาจากที่ฝั่งศพใต้ดิน เราต้องไม่เป็นเช่นนั้น เราต้องไม่เป็นนักท่องเที่ยวนในพระศาสนจักรแต่ต้องเป็นพี่น้องกัน ชีวิตที่ดำเนินไปเพื่อหาแต่กำไรด้วยการเอาเปรียบจากสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อผู้อื่นจะหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะก่อให้เกิดความตายภายใน และมีคริสตชนที่มากน้อยที่กล่าวว่าตนมีความใกล้ชิดกับพระศาสนจักร เป็นเพื่อนสนิทกับคุณพ่อบาทหลวง กับบิชอป ในขณะที่เขามุ่งหาแต่ผลประโยชน์ของตนเอง พวกนี้เป็นคนสองหน้าที่ทำลายพระศาสนจักร!

พ่ออธิษฐานภาวนาขอให้พระเจ้าประทานพระจิตแห่งความอ่อนโยนซึ่งเอาชนะการหน้าไหว้หลังหลอกทุกอย่างมายังเราและประทานให้มีแต่ความจริงที่หล่อเลี้ยงความเอื้ออาทรของคริสตชน ซึ่งนอกเหนือจากกิจกรรมที่เป็นการช่วยเหลือสังคมแล้วยังเป็นการแสดงออกอันเป็นอื่นไม่ได้นอกจากเป็นธรรมชาติของพระศาสนจักรผู้ทรงเป็นมารดาผู้อ่อนหวานของทุกคนโดยเฉพาะคนที่ยากจนที่สุด

(วิษณุ ธีญญอนันต์ - เก็บการสอนคำสอนของสันตะปาปาฟรานซิสมาแบ่งปันและไตร่ตรอง)